

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1977/2016
19.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Лакетић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., ..., чији је пуномоћник Желимир Џамбић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1882/15 од 18.02.2016. године, у седници одржаној 19.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1882/15 од 18.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 9/14 од 05.06.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени ВВ да му на име дуга исплати 102.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 10.11.2006. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужени ВВ да му на име дуга исплати 40.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом од 01.11.2006. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да солидарно туженом на име трошкова поступка плате 500.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1882/15 од 18.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Ужицу П 9/14 од 05.06.2015. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, садржи разлоге о битним чињеницама, јасна је и непротивречна.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у пословном односу са ГГ сином туженог, коме су позајмили 102.000 евра и 40.000 евра, без сачињених признаница и уговора о зајму. Син туженог позајмљени новац није вратио, након чега су тужиоци уз озбиљне претње, тражили од туженог да он преузме дуг свог сина и новац врати. Због страха за своју породицу, тужени је 01.10.2006. године и 14.10.2006. године потписао признанице у којима је наведено да ће дуг од 40.000 евра вратити до 01.11.2006. године, а дуг од 102.000 евра до 10.11.2006. године. Ове позајмице за које тужиоци тврде да су дали туженом, а тужени да је новац позајмљен његовом сину, извршене су око годину дана пре сачињавања признаница. Тужиоци су поднели и кривичну пријаву против туженог, те је покренут кривични поступак против ВВ као окривљеног, због извршења продуженог кривичног дела преваре којим је туженом стављено на терет да му је оштећени – овде тужилац АА позајмио 32.000 евра, ради изградње хотела и куповине предузећа, да му је тужени обећао да ће му новац вратити за два – три месеца, да би касније у јануару 2005. године затражио износ од 70.000 евра за учешће за добијање банкарског кредита, па му је тужилац предао и тај новац, а даље му је стављено на терет и да му је овде тужилац ББ крајем јуна 2005. године дао 40.000 евра, а да ће новац вратити до 01.11.2006. године. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К 9426/10 од 18.10.2011. године, овде тужени је ослобођен од оптужбе да је наведеним радњама починио наведено кривично дело.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Закон о облигационим односима у члану 557. прописује да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу утврђену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

По оцени Врховног касационог суда, између парничних странака није постојао дужничко-поверилачки однос у смислу цитиране одредбе члана 557. Закона о облигационим односима. Наиме, тужиоци свој захтев заснивају на две признанице које је потписао тужени. Међутим, иако је тужени потписао признанице у којима је наведено да ће вратити одређене новчане износе тужиоцима, у поступку пред нижестепеним судовима је утврђено да су новац наведен у признаницама, тужиоци позајмили сину туженог, док је тужени признанице потписао под претњом. У тој ситуацији потписане признанице не производе правно дејство уговора о зајму и тужени није у обавези да врати утужене износе тужиоцима, јер нити је од њих новац позајмио, нити је извршено преузимање дуга у смислу члана 446-450 Закона о

облигационим односима. Стога је правилан закључак нижестепених судова да тужиоци, применом правила о терету доказивања које је прописано чланом 223. ЗПП, нису доказали да су новац који је предмет спора позајмили туженом, због чега је њихов тужбени захтев одбијен, па су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Осим тога, осталим ревизијским наводима се указује да су нижестепени судови погрешно оценили изведене доказе, посебно указујући на чињеницу да суд у поступку није могао да се користи правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К 9426/10 од 18.10.2011. године, којом је тужени ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, па је суд на тај начин повредио одредбу члана 13. ЗПП, којом је прописано да у парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. По оцени Врховног касационог суда, наведени наводи нису основани, зато што је пресуда кривичног суда била један од изведених доказа, који је суд ценио заједно са свим осталим изведеним доказима приликом одлучивања о тужбеном захтеву, тако да указивање на члан 13. ЗПП није релевантно. Такође, нису релевантни ревизијски наводи којима се оспорава оцена доказа, јер се тиме посредно оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог на основу члана 398. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић